

Chương 54

Lữ ngồi uống rượu vang và nhắm ít thịt nguội của tiệm Alsacien trên vỉa hè con đường Champs Elysées. Người đi qua đi lại như mắc cửi trên lề đường rộng của đại lộ nổi tiếng nhất thành phố Paris. Chàng vẫn thích ra đây ngồi mỗi khi có dịp sang Âu Châu. Nhưng lần này Lữ không có thời giờ nhàn tản nhìn người qua lại. Chàng đang nóng lòng chờ điện thoại để biết chỗ hẹn gặp Vãn với đường dây buôn ma túy của người Việt tại Paris.

Đã 6 tháng trôi qua kể từ ngày Lữ rời bệnh viện. Ngoài cánh vai bên phải còn hơi cứng một chút, tất cả vết thương của Lữ đã hoàn toàn bình phục. Ngày xuất viện, Lữ nói với Sơn khi Sơn đến bệnh viện đưa chàng về nhà:

- Cậu cứ tiếp tục lo hết mọi công việc của partnership cho tôi. Tôi chưa thể trở lại làm việc được. Tôi còn một chuyện phải làm.

Sơn không hỏi Lữ sẽ làm gì. Chàng chỉ nói:

- Cậu tính chừng bao lâu? Công việc partnership thực sự cũng không gì nhiều, các bất động sản coi như bán xong cả rồi. Các đầu tư của cậu tôi cũng đã xếp đặt đâu vào đó cả. Nhưng có cậu về trông coi vẫn tốt hơn. Với lại Miriam cũng hỏi tôi trông coi các tiệm ăn. Một mình Vincent coi không xuể.

Lữ nhìn ra ngoài cửa sổ. Chàng nghe chuyện công việc một cách hồ hững. Việc làm giàu có ý nghĩa gì khi

Uyên không còn nữa. Chàng chỉ còn một ám ảnh duy nhất hiện nay. Và với bất cứ giá nào chàng cũng phải thực hiện xong cho bằng được. Chàng nói với Sơn:

- Tôi chưa biết bao lâu. Có thể vài tuần, vài tháng hay một hai năm không chừng. Tôi không biết. Cậu cứ tiếp tục trông coi mọi việc cho tôi. Nếu làm không xuể, cậu bán hết mọi thứ rồi giải tán partnership cũng được.

Sơn lắc đầu:

- Không cần phải làm như vậy! Tôi vừa coi các restaurants của Miriam vừa trông coi các vụ đầu tư của cậu cũng được. Nhưng tôi không muốn cậu bị ám ảnh quá như vậy. Việc gì đã xong hãy cho qua đi. Đừng bị ám ảnh như thế nữa!

Lữ nhìn vào mắt Sơn:

- Cậu biết tính tôi. Cái chết của Uyên do tôi gây ra. Tôi sẽ phải tự mình giải quyết chuyện này.

Sơn không nói. Chàng chỉ hỏi:

- Còn Kim? Cậu không nghĩ đến Kim à?

Lữ trả lời:

- Cậu nói lại với Kim hộ. Tôi không thể nói thẳng. Chỉ khi nào giải quyết việc này xong tôi mới trở lại với Kim được.

Sơn không nói. Chàng xách va li hộ Lữ ra xe. Chàng không đồng ý với Lữ về việc bạn chàng muốn làm nhưng cản ngăn cũng vô ích. Lữ không thể trở lại cuộc sống bình thường nếu chàng không tìm ra được Vãn.

Nhưng đã có bao giờ Lữ hay ngay cả chàng đi nữa có cuộc đời bình thường không nhỉ?

Cuộc săn đuổi của Lữ bắt đầu tại California. Chàng tuy đoán Vãn đã cao bay xa chạy ngay khi Henry Cheng bị thanh toán và nhiều phần không còn tại Los Angeles, Lữ không muốn bỏ sót bất cứ kẽ hở nào. Chàng tung tiền thuê các thám tử tư theo dõi ngôi nhà của Uyên và Vãn, xem có ai ra vào hay đăng tên bán nhà. Chỗ làm việc cũ của Vãn tại Bank of America cũng được một tay thám tử tư theo dõi thường xuyên để khám phá khi nào Vãn trở lại hoặc liên lạc để đòi tiền lương tháng chót, hoặc lấy giấy tờ đi xin việc chỗ khác, hoặc thông báo sở cũ biết địa chỉ mới để đòi tiền trong quỹ hồi hưu.

Các người quen hoặc họ hàng Vãn cứ ngụ tại California cũng được Lữ phái người tới dò hỏi tung tích. Nhưng hơn hai tháng trôi qua và những cố gắng của Lữ đều hoài công. Tung tích Vãn vẫn còn biệt tăm. Không ai biết chỗ ở mới của Vãn cũng như hẳn không hề liên lạc với bất cứ ai.

Lữ mở rộng cuộc điều tra trên khắp nước Mỹ. Các nhà băng, chỗ Lữ đoán Vãn sẽ đến xin việc làm để trở lại nghề cũ, đều có người của Lữ đến dò hỏi về các nhân viên Việt Nam mới vào làm.

Chương 54

Và không một nhà băng nào dù nhỏ đến đâu trên khắp nước Mỹ không được người của Lữ thuê đến điều tra về Vần. Nhưng Vần đã khôn ngoan đủ để tránh những chỗ Lữ có thể cho người đến tìm.

Một lần Lữ tưởng đã bắt được con mồi. Chàng nhớ lại có lần Uyên nói Vần mua stock của hãng IBM, Lữ tìm cách để điều tra về stock certificate mang tên Vần được bán. Chàng biết Vần cần tiền sẽ phải bán stock. Tiền coins vàng như Uyên kể lại cho chàng nghe Vần lấy mang đi theo có thể bán cho các tiệm vàng làm lậu không kê khai, nhưng stock IBM khi bán đều phải khai báo giấy tờ đầy đủ.

Hãng thám tử tư Lữ thuê cho chàng biết Vần đã bán stock và địa chỉ liệt kê tại Mexico City. Vần đã ra khỏi nước. Lữ bay sang Mexico đêm hôm đó nhưng khi kiểm địa chỉ trên, chàng được biết Vần đã rời khỏi nơi này từ hai hôm trước.

Lữ không nản chí. Chàng tiếp tục tung tiền thuê người khắp nơi tìm Vần. Ngoài các vùng có đông người Việt ở tại Mỹ, chàng trả tiền cho các văn phòng tìm người ở khắp các thủ đô lớn tại Âu Châu có người Việt cư ngụ, cũng như tại Thái Lan và cả tại Sài Gòn, để phòng Vần bay về trốn ở Việt Nam.

Và đúng 6 tháng kể từ ngày Uyên chết, Lữ được tin báo Vần hiện đang ở Paris, dính líu với một đường dây

buôn ma túy của người Việt hoạt động tại đây.

Tuy đã chờ đợi, Lữ vẫn giật nảy mình khi tiếng điện thoại cell phone trong túi áo veste của chàng reo. Lữ nhắc nghe. Tiếng người nói nhanh bằng tiếng Pháp:

- Rừng Boulogne, góc Vermeuil và Chartreux, 6 giờ chiều.

Lữ gạt đầu. Chàng đã mất hai mươi ngàn Mỹ Kim để chỉ nghe câu nói này. Đối với bọn buôn ma túy. Vần chỉ là kẻ chạy hàng mới vào nghề, đừng nói đến hai mươi ngàn, có lẽ chỉ cần vài trăm, bọn chúng vẫn có thể bán đứng Vần cho chàng được. Nhưng Lữ kể gì tiền bạc. Chàng chỉ muốn mọi sự chấm dứt nhanh chóng. Sáu tháng vừa qua chàng đã khi nào ngủ được giấc ngủ trọn vẹn.

Lữ vẫy tay gọi taxi. Chàng cầm sẵn tờ hai chục đô la nhét vào tay tài xế Tây khi vừa lên xe. Những tài xế taxi hỗn láo của thành phố Paris sẵn sàng cúi rạp người thiếu điều hôn tay chàng khi được dúi trước tờ giấy đô la xanh. Lữ cho tên tài xế địa điểm. Hắn nhìn chàng ngạc nhiên nhưng không nói gì. Giờ này ra rừng Boulogne, góc đường Vermeuil và Chartreux có họa diên. Kiểm gái xuống Montmartre gần hơn cần gì phải ra đó!

Lữ ngồi băng ghế sau mở chiếc cặp nhỏ cầm tay ra

sửa soạn. Khẩu súng Sơn tặng chàng, khẩu súng chàng đã dùng để bảo vệ Uyên nhưng thất bại sẽ được chàng dùng lại hôm nay. Cho kẻ chủ mưu gây ra cái chết của Uyên. Tay trùm buôn ma túy ở đây đã thỏa thuận để phái Vần đi giao hàng cho một khách sộp từ Bỉ sang. Và người khách không tiếc gì hai mươi ngàn đô la đưa trước sẽ đến gặp Vần tại rừng Boulogne. Chuyện gì xảy ra tay trùm ma túy đã được thông báo là nên quên đi như chưa bao giờ biết đến, một điều quá sức dễ dàng và hẳn hoan hỉ chấp nhận ngay.

Trời đã sẩm tối, góc đường Vermeuil và Chartreux khu rừng Boulogne không một bóng người. Lữ xuống xe đợi cho chiếc taxi đi khỏi sau khúc quẹo. Chàng nhìn quanh và tiến về phía công viên nhỏ gần đó. Lữ kéo cao cổ áo manteau và sụp chiếc mũ đội trên đầu xuống che quá tầm mắt. Vần không thể nào nhận ra chàng và không thể ngờ Lữ đã theo chân hắn đến tận đây.

Chàng nhìn về phía bóng cây sát rừng. Một bóng người vừa xuất hiện, tay ôm một gói nhỏ. Lữ đứng yên trong bóng tối chờ. Bóng người đến gần, nói một câu ám hiệu. Lữ trả lời như đã được dặn trước. Yên lòng hẳn tiến đến gần hơn. Bất thần Lữ rút chiếc đèn chiếu trong túi và rọi thẳng vào mặt hắn. Quả đúng là Vần. Hắn hốt hoảng

Chương 54

lấy tay che mắt và định rút súng trong túi áo. Nhưng nhanh hơn Lữ đã chìa súng vào ngực Vãn và bắn ngay. Kẻ chủ mưu giết Uyên trong khách sạn Four Seasons 6 tháng trước khụy xuống. Hắn mở mắt lần cuối cùng nhìn Lữ trước mặt. Chàng gật đầu chỉ nói một tiếng:

- Uyên!

Vãn nhắm mắt thở hơi cuối cùng. Lữ nhìn kẻ thù nằm chết dưới chân và chàng đột nhiên thấy trống rỗng khủng khiếp. Trong ánh mắt nhìn lần cuối cùng của Vãn, chàng đọc được sự giải thoát. Như hắn đã chờ đợi để chàng xuất hiện và giúp hắn ân huệ cuối cùng. Như gánh nặng của 6 tháng trốn chạy và hối hận về cái chết của Uyên đã đưa hắn đến tận cùng của vực sâu. Và viên đạn của Lữ là điều ước nguyện của kẻ bị săn đuổi.

Chàng không biết nữa. Lữ thấy mọi sự đều trở thành vô nghĩa. Về tình yêu, về đời sống, về cái chết. Chàng nhìn khẩu súng còn đang bốc khói trong tay và chợt thoáng ý nghĩ quay ngược đầu súng vào chính chàng và bóp cò. Tại sao không? Uyên đã chết. Chàng đã giết Vãn. Đời sống còn gì nữa? Chỉ còn sự ác như làn sương đang dâng lên bao phủ chiếm trọn chàng. Lữ nghẹn thở và rùng mình, bàn tay chàng như không còn thuộc về chàng, căng cứng như muốn hướng mũi súng vào chính chàng.

Lữ hét một tiếng lớn bùng tỉnh, chàng vất khẩu súng xuống đất và quay người chạy. Chàng đã ở dưới tận cùng vực sâu như Vãn và chàng đã thấy màu đen của miền không ánh sáng, của sự ác bao phủ miền viễn. Chàng còn lối ra không? Lữ không biết nữa. Chàng tiếp tục chạy như điên cuồng, trong bóng đêm đen dày đặc và mù sương của khu rừng Boulogne, cầu nguyện cho một chút ánh sáng nào le lói từ đằng xa, dẫn đường chỉ lối cho chàng. Một lần cuối cùng. Trước khi chàng sa lầy mãi mãi trong vực sâu của sự ác.